

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Ιουλίου 1973 *

Στην υπόθεση 70/72,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από το νομικό της σύμβουλο Jochen Thiesing, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον νομικό της σύμβουλο Pierre Lamoureux, 4, boulevard Royal,

προσφεύγουσα,

κατά

Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εκπροσωπούμενης από τον Martin Seidel, Regierungsdirektor στο ομοσπονδιακό υπουργείο οικονομικών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, 3, boulevard Royal,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο τη διαπίστωση της μη τήρησης, από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, της απόφασης της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1971, που αφορά τη χορήγηση ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 32 του νόμου περί προσαρμογής και εξυγιάνσεως των γερμανικών ανθρακωρυχείων και μεταλλευτικών περιφερειών,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, R. Monaco και P. Pescatore (εισηγητή), προέδρους τμήματος, A. M. Donner, J. Mertens de Wilmars, H. Kutscher, C. O'Dalaigh, M. Sørensen και A. J. Mackenzie Stuart, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: H. Mayras
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία στις 2 Οκτωβρίου 1972, το Δικαστήριο επελήφθη, δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγής της Επιτροπής με την οποία ζητείται να αναγνωρισθεί:

1) η μη τήρηση, από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, της απόφασης της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1971, που αφορά τη χορήγηση ενισχύσεων δυνάμει του άρθρου 32 του νόμου της 15ης Μαΐου 1968, περί προσαρμογής και εξυγιάνσεως των γερμανικών ανθρακωρυχείων και μεταλλευτικών περιφερειών (αποκαλούμενου «Kohlegesetz», Bundesgesetzblatt 1968, I, σ. 365), που παρατάθηκε με το άρθρο 9 του νόμου της 18ης Αυγούστου 1969 περί χορηγήσεως ενισχύσεων επενδύσεων και τροποποιήσεως ορισμένων διατάξεων σχετικών με το φορολογικό σύστημα και το καθεστώς επιδοτήσεων (αποκαλούμενου «Steueränderungsgesetz 1969», Bundesgesetzblatt 1969, I, σ. 1211),

2) η υποχρέωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας να απαιτήσει από τους δικαιούχους την επιστροφή ορισμένων ενισχύσεων που χορηγήθηκαν κατά παράβαση της εν λόγω αποφάσεως.

Επί του αντικειμένου της διαφοράς

- 2 Το άρθρο 32 του νόμου της 15ης Μαΐου 1968 (Kohlegesetz) έδωσε τη δυνατότητα να χορηγούνται, για συγκεκριμένη περίοδο, ενισχύσεις υπό μορφή φορολογικών μειώσεων με σκοπό να ευνοηθούν ορισμένες επενδύσεις για τη βελτίωση της οικονομικής δομής των περιφερειών της Γερμανίας που επλήγησαν από την κρίση του άνθρακα.

Το σχέδιο αυτού του νόμου κοινοποιήθηκε κανονικά στην Επιτροπή, στις 15 Ιουνίου 1967, η οποία, στις 30 Νοεμβρίου του ίδιου έτους, κατέστησε γνωστό ότι δεν είχε αντίρρηση.

- 3 Με το άρθρο 9 του νόμου της 18ης Αυγούστου 1969 (Steueränderungsgesetz), παρατάθηκε η ισχύς της παραγράφου 32 του νόμου της 15ης Μαΐου 1968, για περίοδο δύο ετών, κατόπιν τροπολογίας που πρότεινε επιτροπή του Bundestag, το οποίο και την ψήφισε στις 18 Ιουνίου 1969, την ενέκρινε δε στις 10 Ιουλίου του ίδιου έτους το Bundesrat.

Η ενέργεια αυτή γνωστοποιήθηκε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην Επιτροπή, στις 16 Ιουλίου 1969.

Αν και η εν λόγω κυβέρνηση εξεπλήρωσε εκπρόθεσμα την υποχρέωση ενημερώσεως που επιβάλλει στα κράτη μέλη η παράγραφος 3, πρώτη περίοδος, του άρθρου 93, η Επιτροπή, από την πλευρά της, δεν έκανε χρήση των εξουσιών που της παρέχουν η δεύτερη και τρίτη περίοδος της ίδιας παραγράφου, αλλά περιορίστηκε, με γνωστοποίηση της 1ης Αυγούστου 1969, στη διατύπωση επικρίσεων και σε αίτηση πληρέστερων πληροφοριών.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, η νομοθετική διάταξη που ψήφισε το Κοινοβούλιο τέθηκε σε ισχύ μετά την έκδοση του νόμου, τη 18η Αυγούστου 1969.

Με ρηματική διακοίνωση της 1ης Οκτωβρίου 1969, η γερμανική κυβέρνηση έδωσε στην Επιτροπή μερικές συνοπτικές εξηγήσεις ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες ψηφίστηκε ο τροποποιητικός νόμος,

- 4 Μόλις στις 30 Ιουλίου 1970, έταξε με έγγραφό της η Επιτροπή στη γερμανική κυβέρνηση προθεσμία για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, ζητώντας επιπλέον να μη λαμβάνει πλέον αποφάσεις χορηγήσεως ενισχύσεων στο έδαφος του ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεσφαλίας, από την 1η Δεκεμβρίου 1970.
- 5 Στην Επίσημη Εφημερίδα της 14ης Αυγούστου 1970, η Επιτροπή δημοσίευσε ανακοίνωση τάσσοντας προθεσμία σε όλους τους ενδιαφερόμενους — εκτός από τα κράτη μέλη — να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με την παράταση της εν λόγω περιόδου χορηγήσεως των ενισχύσεων επενδύσεων.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η ανακοίνωση αυτή θα παρήγαγε τα αποτελέσματά της, έναντι των αποδεκτών, την 20ή Αυγούστου 1970.

- 6 Τη 17η Φεβρουαρίου 1971, η Επιτροπή έλαβε την απόφαση, της οποίας η μη τήρηση προσάπτεται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Η ισχύς της

άρχισε από τις 24 Φεβρουαρίου 1971, δυνάμει της κοινοποιήσεώς της στη γερμανική κυβέρνηση.

- 7 Το άρθρο 1 αυτής της απόφασης διαλαμβάνει ότι «η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία λαμβάνει αμελλητί όλα τα αναγκαία μέτρα για να τεθεί τέλος, στις μεταλλουργικές περιφέρειες του ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας, στη μη επιλεκτική χορήγηση ενισχύσεων επενδύσεων που προβλέπει το άρθρο 32, παράγραφος 1, του νόμου περί προσαρμογής και εξυγιάνσεως των γερμανικών ανθρακωρυχείων και μεταλλευτικών περιφερειών (Kohlegesetz), όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 9 του νόμου της 18ης Αυγούστου 1969 (Steueränderungsgesetz)». Στη συνέχεια, η Επιτροπή άρχισε διαβουλεύσεις με τη γερμανική κυβέρνηση με σκοπό να προσδιοριστούν τα κριτήρια της «επιλεκτικής χορήγησης» των ενισχύσεων, προκειμένου να μπορέσει η καθής να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις που απορρέουν από την απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1971.

Οι διαβουλεύσεις κατέληξαν σε λύση, που έγινε δεκτή με κοινή συμφωνία, όσον αφορά το πεδίο της εδαφικής εφαρμογής της απόφασης, δεν έγινε όμως το ίδιο και για τη χρονική της εφαρμογή από τις γερμανικές αρχές.

Οι εν λόγω αρχές εφάρμοσαν, για την εκτέλεση της απόφασης της 17ης Φεβρουαρίου 1971, μεταβατικές διατάξεις που η Επιτροπή θεωρεί ως παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την εν λόγω απόφαση.

Επί του παραδεκτού

- 8 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής, που έχει ασκηθεί βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, λόγω του ότι η απόφαση της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 1971, σε αντίθεση με ρητή απαίτηση της Συνθήκης, δεν περιλαμβάνει ένδειξη προθεσμίας, αλλά απαιτεί να τεθεί τέρμα «αμελλητί» στο επικρινόμενο καθεστώς ενισχύσεων.

Ο καθορισμός προθεσμίας, σύμφωνα με την επιτακτική διάταξη του άρθρου 93, παράγραφος 2, είναι προϋπόθεση για την άσκηση της προσφυγής, σύμφωνα με την ειδική ρύθμιση της υπό κρίση διάταξης.

- 9 Αυτή η ένσταση αφορά στην πραγματικότητα, όχι το παραδεκτό της προσφυγής, αλλά το κύρος της απόφασης της 17ης Φεβρουαρίου 1971.

Αυτός ο λόγος περί απαραδέκτου πρέπει, επομένως, ν' απορριφθεί.

- 10 Περαιτέρω, η καθής επικαλείται το απαράδεκτο, ιδίως, του δεύτερου κεφάλαιου της προσφυγής, σύμφωνα με το οποίο υποχρεούται να απαιτήσει από τους ενδιαφερομένους την επιστροφή, μέσα σε ορισμένη χρονική προθεσμία, των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν μετά την απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1971.

Σύμφωνα με την άποψη της καθής, από το άρθρο 171 της Συνθήκης προκύπτει ότι, στο πλαίσιο προσφυγής που στρέφεται κατά κράτους μέλους, το Δικαστήριο οφείλει να περιοριστεί στη διαπίστωση της παράβασης χωρίς να μπορεί να καταδικάσει το κράτος μέλος να λάβει συγκεκριμένα μέτρα.

Πράγματι, εναπόκειται μόνο στο οικείο κράτος μέλος να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της απόφασης του Δικαστηρίου για να εκλείψουν οι συνέπειες της παράβασής του.

- 11 Σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, «αν το κράτος δεν συμμορφωθεί προς την απόφαση αυτή εντός της ταχθείσης προθεσμίας, η Επιτροπή ... δύναται να προσφύγει απευθείας στο Δικαστήριο...».
- 12 Με το επίδικο αίτημα ζητείται να διαπιστωθεί ότι η καθής, παραλείποντας ν' απαιτήσει από τους δικαιούχους την επιστροφή αδικαιολογήτως καταβληθεισών ενισχύσεων, δεν συμμορφώθηκε με υποχρέωση που απορρέει γι' αυτήν από την απόφαση της 17ης Φεβρουαρίου 1971.
- 13 Αυτό το αίτημα είναι παραδεκτό επειδή η Επιτροπή έχει αρμοδιότητα, όταν διαπιστώσει το ασυμβίβαστο μιας ενισχύσεως με την κοινή αγορά, να αποφασίσει ότι το ενδιαφερομένο κράτος πρέπει να την καταργήσει ή να την τροποποιήσει.

Αυτή η κατάργηση ή τροποποίηση, για να έχει πρακτική αποτελεσματικότητα, μπορεί να συνεπάγεται υποχρέωση αποδόσεως των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν κατά παράβαση της Συνθήκης, ώστε ελλείψει μέτρων επιστροφής, η Επιτροπή να μπορεί να προσφύγει στο Δικαστήριο.

Εξάλλου, παραδεκτό είναι επίσης και αίτημα της Επιτροπής, στο πλαίσιο της διαδικασίας των άρθρων 169 έως 171, που αποβλέπει στη διαπίστωση ότι, παραλείποντας να λάβει συγκεκριμένα μέτρα, ένα κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει της Συνθήκης.

Δεδομένου ότι στόχος πράγματι της συνθήκης είναι να καταλήξει στην αποτελεσματική εξάλειψη των παραβάσεων και των παρελθουσών και μελλοντικών συνεπειών τους, εναπόκειται στις κοινοτικές αρχές, που έχουν ως αποστολή να εξασφαλίζουν την τήρηση της Συνθήκης, να καθορίσουν το μέτρο στο οποίο η υποχρέωση του οικείου κράτους μέλους μπορεί ενδεχομένως να συγκεκριμενοποιηθεί στις αιτιολογημένες γνώμες ή αποφάσεις που εκδίδονται δυνάμει των

άρθρων 169 και 93, παράγραφος 2, αντίστοιχα, καθώς και στα δικόγραφα των προσφυγών που κατατίθενται στο Δικαστήριο.

Ο λόγος αυτός πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

- 14 Η προσαπτόμενη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παράβαση συνίσταται στο ότι, στις περιφέρειες του ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας, επειδή δεν μπορούσαν πλέον να ληφθούν υπόψη για τη χορήγηση των ενισχύσεων που προβλέπει ο νόμος της 15ης Μαΐου 1968, συνέχισε να χορηγεί ενισχύσεις για επενδύσεις, δυνάμει του τροποποιητικού νόμου της 18ης Αυγούστου 1969.
- 15 Κατά την εκκρεμοδικία η Επιτροπή αναφέρθηκε σε διαφορετικές ημερομηνίες που θα μπορούσαν να προσδιορίσουν τις συνέπειες της απαγόρευσης χορηγήσεως αυτών των ενισχύσεων.
- 16 Στην όχληση που απηύθυνε στις 30 Ιουλίου 1970 στη γερμανική κυβέρνηση, η Επιτροπή ζήτησε «να ληφθεί μέριμνα ώστε να μη λαμβάνονται πλέον, από την 1η Δεκεμβρίου 1970, νέες αποφάσεις με αντικείμενο τη χορήγηση ενισχύσεων, σύμφωνα με την παράγραφο 32 του νόμου περί ανθρακωρυχείων στο ομόσπονδο κράτος της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας».

Δεν προκύπτει, όμως, ότι η Επιτροπή επέμεινε στην τήρηση αυτής της ημερομηνίας.

- 17 Αντίθετα, η Επιτροπή επιδιώκει να συναγάγει έννομες συνέπειες από την ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 14ης Αυγούστου 1970, υπό την έννοια ότι, από την ημερομηνία που οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να λάβουν γνώση αυτής της ανακοίνωσης, δεν μπορούσαν πλέον να επικαλεστούν έννομο συμφέρον για τη διατήρηση των νομοθετικών διατάξεων που καθιερώνουν και παρατείνουν το επίδικο καθεστώς.

Προκειμένου να προσδιοριστούν οι διαχρονικές συνέπειες της απόφασης της 17ης Φεβρουαρίου 1971, πρέπει, προηγουμένως, να εξεταστεί αυτό το ζήτημα.

- 18 Η ανακοίνωση που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 14ης Αυγούστου 1970 περιλαμβάνει, πρώτον, την πληροφορία ότι η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά

του υπό κρίση καθεστώτος ενισχύσεων «επειδή η μη διαφοροποιημένη χορήγηση των εν λόγω ενισχύσεων επενδύσεων σε όλες τις περιφέρειες ορυχείων του ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας δεν μπορεί πλέον να θεωρείται ότι συμβιβάζεται με την κοινή αγορά».

Περαιτέρω, η ανακοίνωση καλεί τους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις τους όσον αφορά την παράταση της περιόδου χορήγησης των εν λόγω ενισχύσεων επενδύσεων.

- 19 Σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτη περίοδος, αυτή η ανακοίνωση αποβλέπει αποκλειστικά στη συλλογή, εκ μέρους των ενδιαφερομένων, όλων των πληροφοριών που προορίζονται να δια φωτίσουν την Επιτροπή στις μελλοντικές της ενέργειες.

Λαμβάνοντας υπόψη αυτό τον προορισμό και, επιπρόσθετα, του εξαιρετικά συνοπτικού χαρακτήρα των εκφράσεων που χρησιμοποιήθηκαν για να περιγράψουν και να χαρακτηρίσουν το εν λόγω καθεστώς ενισχύσεων, δεν μπορεί πράγματι να συναχθεί απ' αυτή την ανακοίνωση κάποια συνέπεια ως προς τα δικαιώματα των ιδιωτών, κατά την έννοια που υποστηρίζει η Επιτροπή.

Επομένως, η ημερομηνία αυτή δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον προσδιορισμό των συνεπειών της απόφασης της 17ης Φεβρουαρίου 1971, τα δεδομένα της οποίας αποτελούν, συνεπώς, τα μόνα στοιχεία προς εξέταση για να κριθεί η αποδιδόμενη στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παράβαση.

- 20 Σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 93, παράγραφος 2, αν η Επιτροπή διαπιστώσει ότι ενίσχυση που χορηγείται από ένα κράτος δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά, αποφασίζει ότι το εν λόγω κράτος «οφείλει να την καταργήσει ή να την τροποποιήσει».

Κατ' αντιδιαστολή προς την παράγραφο 3, του ίδιου άρθρου, το σύστημα της οποίας συνεπάγεται, για την Επιτροπή, την εξουσία λήψεως, αν κριθεί αναγκαίο, άμεσων και προσωρινών μέτρων, οι αποφάσεις που λαμβάνονται δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, δεν μπορούν να παραγάγουν τα πλήρη αποτελέσματά τους παρά μόνο υπό την προϋπόθεση ότι η Επιτροπή υποδεικνύει στο οικείο κράτος μέλος τα στοιχεία της ενίσχυσης που θεωρεί ασυμβίβαστα με τη Συνθήκη και τα οποία οφείλουν, επομένως, να καταργηθούν ή τροποποιηθούν.

- 21 Σχετικά, από το διατακτικό της απόφασης της 17ης Φεβρουαρίου 1971 προκύπτει ότι η Επιτροπή ζήτησε από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να τεθεί τέρμα, στις περιφέρειες των ορυχείων του ομόσπονδου κράτους της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας, στη «μη

επιλεκτική» χορήγηση ενισχύσεων επενδύσεων, χωρίς να διευκρινίζει το χρόνο ή τα κριτήρια βάσει των οποίων η καθής όφειλε να καταργήσει ή τροποποιήσει τις εν λόγω ενισχύσεις.

Από τις ενδείξεις του προοιμίου και του ιστορικού της απόφασης μπορεί να διαπιστωθεί επιπλέον ότι το κριτήριο της διαφοροποίησης έπρεπε να έχει εδαφικό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι η παράταση του καθεστώτος των ενισχύσεων έπρεπε να ευνοεί μόνο ορισμένες περιφέρειες που είχαν ιδιαίτερα πληγεί από την κρίση του άνθρακα.

- 22 Οι επιθυμητές διευκρινίσεις, όσον αφορά το εδαφικό πεδίο εφαρμογής της απόφασης της 17ης Φεβρουαρίου 1971, δόθηκαν μόνο κατά τη διάρκεια των εργασιών της Επιτροπής με τους εκπροσώπους της γερμανικής κυβέρνησης, μετά την έκδοση της απόφασης αυτής.

Η Επιτροπή, μόλις στην ανακοίνωση της 16ης Δεκεμβρίου 1971, καθόρισε τα κριτήρια της εδαφικής διαφοροποίησης για τη χορήγηση των ενισχύσεων, προσδιορίζοντας ορισμένες παραμέτρους οικονομικού χαρακτήρα που εξυπηρετούν αυτό το σκοπό και απαριθμώντας τις εδαφικές περιοχές στις οποίες η συνέχιση της χορήγησης των ενισχύσεων επενδύσεων θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με τη Συνθήκη.

Ο οριστικός κατάλογος αυτών των περιοχών — που είναι πιο εκτεταμένος απ' αυτόν που περιελάμβανε η ανακοίνωση της 16ης Δεκεμβρίου 1971 — υπάρχει μόνο στα αιτήματα του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου.

- 23 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι, ελλείψει επαρκών ενδείξεων για ένα από τα ουσιώδη στοιχεία της απόφασης που ελήφθη δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, το αντικείμενο της επιβληθείσας στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας υποχρέωσης παρέμεινε απροσδιόριστο μέχρις ότου, μετά από τις πραγματοποιηθείσες εργασίες από κοινού με τους εκπροσώπους της γερμανικής κυβέρνησης, η Επιτροπή ήταν σε θέση να της υποδείξει, με τον απαραίτητο βαθμό ακρίβειας, ποιο μπορούσε να είναι το εδαφικό πεδίο εφαρμογής των ενισχύσεων που πρόβλεπε ο νόμος που παρέτεινε αυτόν της 15ης Μαΐου 1968 και, κατά συνέπεια, ποιες ήταν οι περιοχές στις οποίες αυτή η παράταση δεν μπορούσε να εφαρμοστεί.

Ενόψει αυτής της αβεβαιότητας ως προς ένα ουσιώδες στοιχείο της απαγόρευσης της Επιτροπής, δεν μπορεί να προσαφθεί στις γερμανικές αρχές ότι έλαβαν τα αναγκαία μέτρα για τη μέριμνα των εννόμων συμφερόντων των επενδυτών στις ζώνες που μεταγενέστερα αποκλείστηκαν από το ευεργέτημα των εν λόγω ενισχύσεων.

- 24 Κατόπιν αυτών, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις των διαδίκων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και ιδίως τα άρθρα 93, 169 και 171, το Πρωτόκολλο περί του οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

απορρίπτοντας όλα τα αντίθετα αιτήματα, αποφασίζει:

Απορρίπτει την προσφυγή.

Lecourt	Monaco	Pescatore	Donner	Mertens de Wilmars
Kutscher	O'Dalaigh	Sørensen	Mackenzie Stuart	

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουλίου 1973.

· Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
R. Lecourt